

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant:	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2018 r. w Gliwicach

sprawy L. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek odwołania L. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 6 listopada 2017 r. **nr** (...) - 3/SP5 - (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek

Sygn. akt VIII U 2026/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 listopada 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu L. S. prawa do świadczenia przedemerytalnego. Powołując się na art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych, organ rentowy wskazał że ubezpieczony nie udowodnił do dnia rozwiązania stosunku pracy wymaganych 40 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a jedynie 32 lata, 8 miesięcy i 6 dni. Nadto (...) Oddział w Z. zaznaczył, iż rozwiązanie stosunku pracy nie nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w myśl przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany i przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego. Zarzucił organowi rentowemu błędne wyliczenie okresu zatrudnienia w wymiarze 32 lat, 8 miesięcy i 6 dni, gdyż – w jego ocenie – okres ten wynosi 35 lat, 3 miesiące i 3 dni na dzień złożenia wniosku, tj. 4 września 2017r. Odwołujący podał, że niezaliczenie do stażu pracy okresu od 30 kwietnia 2006r. do 30 kwietnia 2006r. jest niezrozumiałe, ponieważ dokonywał zapłaty składek za miesiąc kwiecień 2006r. Nadto wskazał, że okres zatrudnienia od 13 lipca 1993r. do 9 października 1993r. został potwierdzony przez Urząd Pracy w K. na dokumencie, który przesłał do organu rentowego. Ubezpieczony podkreślił również, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z

przyczyn pracodawcy – pracował w oparciu o umowę o pracę na czas określony (od 1 kwietnia 2015r. do 31 marca 2018r.), a wypowiedzenie ww. umowy o pracę otrzymał od pracodawcy w dniu 15 stycznia 2006r. Umowa została rozwiązana po upływie dwutygodniowego terminu wypowiedzenia, tj. 30 stycznia 2016r. Odwołujący nadmienił, że w dalszym ciągu jest zarejestrowany w urzędzie pracy bez prawa do zasiłku i nie odmówił bez nieuzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy, a więc okres do dnia odwołania także powinien być brany pod uwagę i zaliczony do stażu pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko. W uzasadnieniu wskazał, że okres pracy od 13 lipca 1993r. do 9 października 1993r. nie został uwzględniony ubezpieczonemu, ponieważ nie przedłożył on świadectwa pracy potwierdzającego jego zatrudnienie w tym okresie, natomiast okres od 30 kwietnia 2006r. do 30 kwietnia 2006r. nie został uwzględniony, gdyż z potwierdzenia Wydziału (...) i Składek wynika, iż składka za wymieniony okres została umorzona. Organ rentowy podkreślił, że uznanie powyższych okresów i tak nie ma wpływu na zmianę decyzji, ponieważ ubezpieczony nie udowodniłby w dalszym ciągu wymaganego okresu zatrudnienia.

Sąd Okręgowy ustalił:

Ubezpieczony L. S. urodził się w dniu (...) Wiek 60 lat ukończył w dniu (...)

W dniu 4 września 2017r. ubezpieczony złożył wniosek o prawo do świadczenia przedemerytalnego.

Zaskarżoną decyzją z dnia 6 listopada 2017r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego, wskazując że nie udowodnił on do dnia rozwiązania stosunku pracy wymaganych 40 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a jedynie 32 lata, 8 miesięcy i 6 dni.

Ubezpieczony, nie zgadzając się z powyższą decyzją, wniósł odwołanie.

Sąd ustalił, iż ostatnim zatrudnieniem ubezpieczonego była praca na stanowisku kierowcy w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w Z., którą wykonywał na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony od 1 kwietnia 2015r. do 31 marca 2018r. Firma ta zajmowała się świadczeniem usług transportowych, budowlanych z wykorzystaniem ciężkich maszyn oraz zabezpieczeniem przeciw pożarowym na rzecz Kopalni (...). Ustalono, że od lutego 2015r. znacznie zmalała liczba zleceń, w związku z czym w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w Z. rozpoczęto zwalnianie pracowników, poczynając od tych, którzy byli zatrudnieni na czas określony. Z ubezpieczonym rozwiązano umowę o pracę w dniu 30 stycznia 2016r. w wyniku wypowiedzenia przez pracodawcę.

Od 9 lutego 2016r. ubezpieczony jest zarejestrowany jako bezrobotny w Powiatowym Urzędzie Pracy w Z., w tym w okresie od 9 lutego 2016r. do 7 lutego 2017r. z prawem do pobierania zasiłku z tytułu pozostawania bez pracy, a od 8 lutego 2017r. bez prawa do zasiłku.

Na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2018r. odwołujący oświadczył, iż nie kwestionuje wyliczeń organu rentowego dotyczących okresu jego zatrudnienia w wymiarze 32 lat, 8 miesięcy i 6 dni, a jedynie domaga się doliczenia do tego stażu okresu zatrudnienia u zagranicznego pracodawcy od 13 lipca 1993r. do 9 października 1993r.

Ustalono, iż ubezpieczony na dzień 30 stycznia 2016r. posiada okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 32 lat, 8 miesięcy i 6 dni.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w Z. oraz zeznań świadka T. C. (nagranie z rozprawy z dnia 6 kwietnia 2018r. min. 8.32 i n. k. 27).

Sąd ocenił zgromadzony materiał dowodowy jako kompletny i wiarygodny, a przez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (t.j. Dz. U. z 2017r., poz. 2148 ze zm.), prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która:

1) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

2) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065, 1292, 1321, 1428 i 1543), zwanej dalej "ustawą o promocji zatrudnienia", w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn, lub

3) do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778), zwanej dalej "ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych", i za ten okres opłaciła składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta i 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4a) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 60 dni od dnia ustania prawa do świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego, o których mowa w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1952), lub zasiłku dla opiekuna, o którym mowa w ustawie z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (Dz. U. z 2016 r. poz. 162 i 972 oraz z 2017 r. poz. 1428), pobieranych nieprzerwanie przez okres co najmniej 365 dni, jeżeli utrata prawa do nich była spowodowana śmiercią osoby, nad którą opieka była sprawowana, i do dnia, w którym ustało prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, specjalnego zasiłku opiekuńczego lub zasiłku dla opiekuna, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

5) do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn, lub

6) do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

W myśl ust. 3 tego przepisu świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;
- 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;
- 3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest prawo ubezpieczonego do świadczenia przedemerytalnego.

Bezspornie ubezpieczony od 9 lutego 2016r. był zarejestrowany jako osoba bezrobotna i przez 180 dni pobierał zasiłek.

Ubezpieczony nie kwestionował okresu zatrudnienia wyliczonego przez organ rentowy, wynoszącego 32 lata, 8 miesięcy i 6 dni, jednakże domagał się zaliczenia do tego stażu okresu od 13 lipca 1993r. do 9 października 1993r., kiedy to pracował u zagranicznego pracodawcy.

Sąd nie badał czy wnioskowany przez ubezpieczonego okres zatrudnienia u zagranicznego pracodawcy od 13 lipca 1993r. do 9 października 1993r. winien zostać doliczony do stażu zatrudnienia, ponieważ zaliczenie tego okresu nie miałoby wpływu na zmianę decyzji organu rentowego w zakresie przyznania świadczenia przedemerytalnego – staż zatrudnienia ubezpieczonego nie przekroczyłby w takim przypadku nawet 33 lat.

Ubezpieczony w odwołaniu domagał się przyznania świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Sąd wskazuje jednak, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek tego przepisu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie wykazało, iż – wbrew temu co twierdził w zaskarżonej decyzji organ rentowy – rozwiązanie z ubezpieczonym stosunku pracy w dniu 30 stycznia 2016r. nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Mimo to ubezpieczony nie spełnia pozostałych przesłanek pozwalających na przyznanie świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Należy bowiem podkreślić, że na dzień rozwiązania stosunku pracy, tj. 30 stycznia 2016r., ubezpieczony nie ukończył 60 lat – taki wiek osiągnął dopiero w dniu (...) Już z tej przyczyny ubezpieczonemu nie przysługuje świadczenie przedemerytalne zgodnie z art. 2 ust. 2 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Nadto odwołujący nie posiada do dnia rozwiązania stosunku pracy okresu zatrudnienia wynoszącego co najmniej 35 lat. Na dzień 30 stycznia 2016r. legitymuje się bowiem tylko stażem wynoszącym 32 lata, 8 miesięcy i 6 dni.

Sąd podkreśla, że ubezpieczony nie spełnia również przesłanek do przyznania świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 2 pkt 5 ustawy. Przepis ten wymaga, aby do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, ubezpieczony posiadał okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 40 lat. Jak już wyżej wskazano odwołujący na dzień rozwiązania umowy o pracę, tj. 30 stycznia 2016r., legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym 32 lata, 8 miesięcy i 6 dni. Sąd podkreśla, że ubezpieczony nie kwestionował tak obliczonego stażu, jednakże domagał się doliczenia do niego okresu zatrudnienia za granicą od 13 lipca 1993r. do 9 października 1993r. Należy zaznaczyć jednak, że nawet gdyby uwzględnić ubezpieczonemu żądany okres pracy za granicą, to staż jego zatrudnienia nie przekroczyłby nawet 33 lat, a więc w dalszym ciągu nie spełniałby on przesłanek do uzyskania prawa do świadczenia przedemerytalnego zgodnie z art. 2 ust. 2 pkt 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Reasumując, ubezpieczony nie spełnia przesłanek pozwalających na uzyskanie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Z tych względów Sąd – na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. – oddalił odwołanie.

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek